

gibe en Afgang dertil, en Afgang, som jeg i øvrigt slet ikke skal kritisere — det er det, jeg synes bedst om i hans Lovforslag — men som vil have en overordentlig stor Betydning med Hensyn til Antallet af de Personer, der faa Alderdomsunderstøttelse. Med andre Ord, det Beløb, jeg har nævnt, og det Antal, jeg mener vil komme ind under Alderdomsforsørgelsesloven, vil komme efter 10 Aars Forløb i Henhold til den nugældende Lov, men der vil være overvejende Sandsynlighed for, at det bliver større og kommer meget hurtigere i Henhold til det ærede Medlems Lovforslag. Paa nærværende Tid holde Kommunerne ogsaa igen, fordi Statens Tilskud er fiksret, de kunne ikke komme ud over deres Andel af det Maksimumsbeløb, som Staten tilskyder, altsaa for nærværende Tid 2 Mill. Kr. Men naar Staten skal tilskyde de $\frac{3}{4}$ ubegrænset, og Kommunerne selv faa Lov til at sætte Understøttelserne, som de ville — det er jo kun et Minimumsbeløb, der er fastsat i Forslaget, der er i og for sig efter det ikke det fjerneste i Bejen for, at Kommunerne kunne give en Mand et Par Tusinde Kr. om Aaret, og lade Staten betale de 1,500 Kr. — saa vil det nok vise sig, at den Økonomi, som nu iagttages fra Kommunernes Side slet ikke kan forudsættes at ville blive iagttaget i denne Grad, hvis de fik en Lov af denne Betskaffenhed. Dette til Forklaring af, at jeg føler mig fuldstændig overthydet om, at det ærede Medlems Regnestykke med, at de to Mill. Kr. ville slaa saa udmærket godt til, ikke har noget som helst paa sig. Jeg noterer ogsaa af det ærede Medlems Udtalelse, at han ikke har anstillet nogen som helst Beregning, men henviser os til, hvis det nu altsaa maatte vise sig, at man kom til at mangle saadan en halv Snes Mill. Kr. i Løbet af nogle Aar, at nedsætte Militærudgifterne. Dette er noget, som jeg ikke skal komme ind paa, forinden der foreligger Forslag fra det ærede Medlem derom. Det er netop det, jeg har anket over, at der ikke foreligger noget Forslag fra det ærede Medlems Side om Nedsættelse af vore Hæruddgifter med 10 Mill. Kr. om Aaret, thi hvis et saadant Forslag havde foreligget, vilde jeg ikke have været saa spændt paa at faa at vide, hvorfra han vilde faa Pengene, som jeg ved Lovforslagets Gennemlæsning virkelig blev.

Berntsen: Jeg skal kun tillade mig at fremsætte nogle ganske faa Bemærkninger i Anledning af nogle Udtalelser, der ere fremkomne her ved denne Sags Behandling. Jeg skal da først udtale min Paastøttelse

af, at den ærede Forslagsstiller har omtalt Alderdomsforsørgelsesloven som en god og human Lov, thi det er ikke den Toneart, man ellers har hørt fra den Side i en Række af Aar. Det kan kun glæde mig, at den Erkendelse vokser mere og mere, at det i Virkeligheden er en god og human Lov. Grunden, hvorfor jeg har begæret Ordet, er nærmest den, at jeg vil gøre en Indsigelse imod den Betragtning, som saavel den ærede Forslagsstiller (M. Jensen) og det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds (Holm) og ogsaa andre have gjort gældende, at det var en af Lovens Hovedmangler, at den Understøttelse, der tilfalder de vedkommende, som erkendes for at være alderdomsforsørgelsesberettigede, ikke er fastsat og bestemt i Loven, at det er overladt de kommunale Raad at bestemme Størrelsen i hvert enkelt Tilfælde. Det var dette, der skulde være en Mangel ved Loven, men det anser jeg for en Hoveddyd ved den. Man har saa ofte her i dette Ting talt om kommunalt Selvstyre, men Gud skal vide, at det er kun en lille Grad af kommunalt Selvstyre, der findes her i Landet endnu. Men ved Alderdomsforsørgelsesloven blev der vist de kommunale Raad en Tillid, som man ikke er vant til at modtage fra Lovgivningsmagtens Side, og det er min Opfattelse, at de kommunale Raad ikke have misbrugt den. Undtagelser kan der selvfølgelig altid være, men det er min Erfaring, at som Regel have de kommunale Raad vist sig fuldt værdige til den Tillid, man har vist dem. De have ikke misbrugt den paa nogen Maade. Jeg mener, det er en Hoveddyd ved Loven, at de kommunale Raad bedømme hvert enkelt Tilfælde for sig og bestemme, hvorledes Trangen bedst kan afhjælpes i hvert enkelt Tilfælde. Og det er min Opfattelse, at dersom man i Loven havde fastsat en bestemt større Sum for alle, saa kunde det let have ført til, at mange ikke vilde faa Alderdomsforsørgelse saa tidligt, som de nu faa den. Thi der er mange Former, hvorunder Trangen kan afhjælpes. Nogle faa Alderdomsunderstøttelse til Kur og Pleje i Sygdomstilstælde; andre faa Alderdomsunderstøttelse under den Form, at man fra Kommunens Side betaler Renten af den Gæld, der hviler paa deres Ejendomme. Atter andre faa Alderdomsunderstøttelse under den Form, at man skaffer den fornødne Tilbeholdning o. s. v., og efterhaanden som Alderen tager til, og Trangen vokser, forøges Understøttelsen Aar for Aar i hvert enkelt Tilfælde. Jeg mener, at det er en praktisk Foranstaltning, at de kommunale Raad i Jylland, Fyn og Sjælland, hvor Forholdene kunne være saa for-